

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 38/2025
19.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Зеловић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србије са седиштем у Београду, кога заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења о трошковима поступка из пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2440/24 од 26.06.2024. године, у седници одржаној 19.03.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против решења о трошковима поступка из пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2440/24 од 26.06.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против решења о трошковима поступка из пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2440/24 од 26.06.2024. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1613/21 од 27.02.2024. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиљи на име разлике између минималне зараде и исплаћене основне зараде за стандардни учинак и време проведено на раду исплати појединачне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом трећим и четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужени да тужиљи на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, за период од марта 2018. године закључно са фебруаром 2121. године, исплати појединачне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је предлог туженог да се на страни туженог као умешач позову Република Србија, Министарство финансија и Републички фонд за здравствено осигурање. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 104.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом седмим изреке, тужилца је ослобођена обавезе плаћања судских таски у овој правној ствари.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2440/24 од 26.06.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиле и туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу другом, трећем и четвртм изреке. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено решење о трошковима поступка садржано у делу става шестог изреке првостепене пресуде за износ од 13.865,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у преосталом делу става шестог изреке првостепене пресуде и одбијен захтев тужиле за накнаду трошкова поступка за износ преко 13.865,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, до износа од 104.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажног решења о трошковима поступка из пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује применом одредбе члана 404. ЗПП.

Тужила је поднела одговор на ревизију.

Врховни суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 18/20), у вези члана 92 Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 10/23), оценио да нису испуњени услови из ове законске одредбе да би се ревизија сматрала изузетно дозвољеном.

Побијаном одлуком преиначено је решење о трошковима поступка уз примену одредаба Закона о парничном поступку које регулишу право странке на накнаду трошкова поступка и њихову висину. Имајући ово у виду, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, новог тумачења права или разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана везаних за одлучивање о накнади трошкова поступка. С обзиром на наведено одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 28. Закона о парничном поступку, прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1), да камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2).

Имајући у виду да се ревизијом побија решење о трошковима поступка, које не представља решење против кога се ревизија може изјавити у смислу члана 420. ЗПП, ревизија туженог није дозвољена.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни суд је имао у виду да је побијаним решењем преиначена првостепена одлука, али налази да у конкретном случају нема места примени одредбе о дозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Наиме, у конкретном случају ревизија није дозвољена, јер је изјављена против решења о трошковима поступка, када ревизија није дозвољена према врсти одлуке која се њом побија, сходно члану 403. у вези са чланом 28. став 1. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**